

[Holstein.]

saa de Rædsler, der forestaar, naar Museet skal udvide i Vestervoldgade eller springe over paa den anden Side af Ny Vestergade.

Hvad den økonomiske Side af Ændringsforslaget angaar, er der for det første det at bemærke, at Ministerens Plan vil blive flere Millioner dyrere end Kastelsplanen, og dernæst er dens Udvidelsesmuligheder uløseligt knyttet til Ekspropriation af værdifulde Beboelsesejendomme. En saadan Ekspropriationspolitik er i direkte Strid med den Grundejerpolitik i By og paa Land, som Partiet Venstre er en saa ivrig Forkæmper for. Og det vil ikke med Skygge af Ret kunne hævdes, at Almenvellet kræver en saadan Ekspropriation, naar man har Kastellet liggende lige til ved Siden af.

Naar Socialdemokratiet foreslaar Ekspropriationer — saadanne skal jo ske ved Lov —, plejer Venstre ikke at være særlig fornøjet; saa plejer man at høre enstemmig Protest fra Regeringsvenstre. Nu skal jeg for mit Vedkommende gerne indrømme, at jeg som konservativ heller ikke er principiel Tilhænger af Ekspropriationer, hvor disse ikke er bydende nødvendige. Men jeg vil alligevel sige, at skulde man vælge mellem den højtærede Ministers Nationalmuseumsplan og Ekspropriationer i større Stil for at redde Nationalmuseumsagen med det samme, saa vælger jeg Ekspropriationerne.

Men jeg vil paa den anden Side bestemt pointere, at det er i Virkeligheden en meget farlig Vej, den højtærede Minister her anviser, og som han her, om jeg saa maa sige, gør Oppositionen opmærksom paa. For naar Forholdet er det — og det er det —, at den højtærede Ministers Museum ikke vil kunne udvides i Fremtiden uden Ekspropriationer, saa maa det være med den Begrundelse, at Almenvellet kræver det. Om Almenvellet kræver Ekspropriation, det er et rent politisk Spørgsmaal, det er ikke et Domstols-spørgsmaal, det er et Spørgsmaal, som Domstolene overlader det til Politikerne og til Lovgivningsmagten at afgøre. Men jeg vil hævde, at den højtærede Undervisningsminister ved at sige god for et Forslag som dette giver den politiske Opposition Anvisning paa en meget laks

Fortolkning af Begrebet Almenvellet; thi at hævde, at Almenvellet kræver Ekspropriationer i Vestervoldgade og i Ny Vestergade, naar man har Kastellet, det synes mig at være en hasarderet Ekspropriationspolitik for et saa stokkonservativt Parti, som det nuværende Venstre er.

Den højtærede Minister anbefaler med det Forslag, han her lægger paa Tingets Bord, i Virkeligheden en Fremgangsmaade — og man maa jo tage i Betragtning, at han er Medlem af en haandfast Nedskeringsregering —, der vilde svare til Sprængning af en Vej gennem Klipper, naar man, uden at gøre Vejen i mindste Maade længere, nemt og bekvemt kunde lægge den paa den slagne Slette ved Siden af. Maalet, der skal stiles imod, bliver ved Ministerens Forslag langt, langt ringere, Tiden for dets Virkeliggørelse langt, langt længere og Omkostningerne urimeligt meget dyrere. Og sidst, men ikke mindst følger der med den højtærede Ministers Forslag en fuldkommen Tilsidesættelse af det folkeoplysende Hensyn, som en liberal Folkeoplysningsherold dog burde være den første til at være Forkæmper for paa Regeringspladsen.

For det første er Stormgade og Frederiksholms Kanal Steder, hvorhen Befolkningen aldrig har og aldrig vil begive sig paa Lysttur, og dernæst henligger Spørgsmaalet om Folkemuseets fremtidige Anbringelse stadig lige uløst, selv om Flertallet skriver, at der forventes en hurtig Løsning. Folkemuseet, som efter min Formening er det mest folkeoplysende Element i vore nationale Samlinger, befinder sig, uanset om Ministerens Projekt vedtages, fremdeles under Forhold, som kun kan kaldes nationalt uværdige. Det samme gælder Frilandsmuseet i Lyngby. Og saa har Flertallet efter alt dette ikke desmindre Fripostighed nok til at skrive i Betænkningen, at det anser den foreslaaede Løsning for fuldt ud — fuldt ud! — stemmende med denne Sags Betydning for Nationen. Dette har en Præst, vist endda en Ypperstepræst i „Det nye Danmark“, skrevet under paa.

Sandheden er, at Løsningen er en Løsning sideordnet med den højtærede Handelsministers Løsning af Landmandsbankspørgsmaalet, og at det nationalt værdigste og klogeste, Tingets Partier kunde gøre i Erkendelse af denne Sags Betydning for Nationen,